

Ovreenskomst mellem de Regjerende og de Regjerede, som er Hovedgrundtanken i det hele constitutionelle System. Finantsloven indeholder jo foruden alle Afgifter og Indtægter, der afholdes i Henshold til bestaaende Love, en Række Poster, der kun omfatte det enkelte Nar; paa dem udøver Rigsdagen den mest ubegrændsede Indflydelse, og det er sandelig ikke den mindst betydende Deel af Finantsloven, der kan siges at indbefattes derunder; men ved Siden deraf er den, som sagt, tillige en Bevilling, og deri ligger den store Betydning af Finantsloven, en Betydning, som sandelig ikke i nogen Henseende svækkes, om man end nok saa meget, nok saa skarpt og nok saa bestemt fastholder Betydningen af de bestaaende Love som Normer for Finantsloven. Jeg har sagt, at Rigsdagen kan efter min Mening ikke blot nægte hele Finantsloven, men den maa ogsaa kunne nægte enkelte Afdelinger deraf, enkelte Conti deraf, maaskee endog ogsaa enkelte Poster deraf, men vel at mærke, idet Rigsdagen gjør dette, ophæver den ikke og kan den ikke ophæve nogen som helst bestaaende Lov, den lader denne Lov hvile for dette ene Nar, men den ophæver ikke selve Loven, der ved Finantsaarets Udløb voxer op igjen i hele sin gamle Betydning og med hele sin forrige Kraft. Der er endnu een Ting at bemærke: naar Rigsdagen nægter en enkelt Post paa Finantsloven, saa er dette ikke at opfatte som en finantfiel Disposition, men det er at opfatte som en politisk Act, som en politisk Nægtelse af en Deel af Finantsloven, medførende alle de Følger, som i en constitutionel Stat flyde af Nægtelse af Finantsloven. Jeg vil tage et Tilfælde. Lad os antage, at der med Hensyn til Besættelsen af en ganske enkelt Post findes en Strid mellem en Minister og Thinget af saa stor Betydning, saa heftig, voxet op til en saadan Bitterhed, at Rigsdagen ikke for nogen Priis vilde give efter, saa kunde den nægte en enkelt Sum paa Finantsloven; men hvad var saa dette? Saa var det en politisk Act, en politisk Nægtelse, hvorved Rigsdagen sagde til Ministeren: „Mellem Dig og os ligger dette Tvivlsprogsmaal, og vi ville nu lade Dig vide, at vi paa ingen Maade ville give efter; vi nægte denne Sum i det specielle Tilfælde, at den og den Post ikke

skal kunne eksistere længere“, og Ministeren maatte da gjøre det, som han maa gjøre, naar der er Tale om Nægtelse af hele Finantsloven, han maatte tage under Overveielse med sig selv og Hans Majestæt Kongen, om han enten skulde vige sit Sæde eller appellere til Landets Velgere. Dette er Betydningen af at nægte en enkelt Post paa Finantsloven, og det er en Misforstaaelse, det er forkert, naar man opfatter det, som om man paa Finantsloven var berettiget til at stryge uden videre, uden Hensyn til de Normer, der ere givne. I denne Forstand altsaa, naar man vil holde sig til Sagen, seet fra den politiske Side, behersker Finantsloven ganske vist alle andre Love. Det forekommer mig, at naar alle Parter ere enige om, at denne eller hiin Bestemmelse i den normerende Lov er mindre hensigtsmæssig, saa er der ikke nogen Fare for, at dette fremtræder, i alt Fald foreløbig, igjennem Finantsloven. Det vilde være urimeligt ogsaa her at opstille et saadant Snøreliv af en Doctrin som det, den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) vil indtvinge os i; jeg mener det er rigtigt at lade Tingen jævne sig naturligt, at lade den praktisk udvikle sig selv; naar Regjeringen i Forening med Rigsdagens to Afdelinger skulde være enig om, at f. Ex. denne eller hiin Ret kan nøies med et mindre Antal Afseesforeer, end den for Diebliffet har, og der just ikke er Tid til strax at faae dette Forhold ordnet ved særlig Lov, saa skjønner jeg ikke, at der er nogen særdeles Fare ved at lade dette for et enkelt Nar fremtræde paa Finantsloven; men paa anden Maade gaaer det slet ikke, og dersom man vilde lade Finantsloven beherske alle Love i den Forstand, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds udviklede, saa forrykker og forrøkker man derved hele den politiske Ligevægt i Staten. Den ærede Rigsdagsmand, der saa doctrinært kjæmper for sin Anskuelse, omtaler mig, der har den modsatte Anskuelse, som om jeg derved gjorde et Attentat paa Rigsdagens Ret, og navnlig paa Folkethingets grundlovmæssige Ret. Han siger om sig selv — han er aldrig bange for at rose sig selv — at han „forsvare Rigsdagens og Folkethingets constitutionelle Ret“ imod dem, der